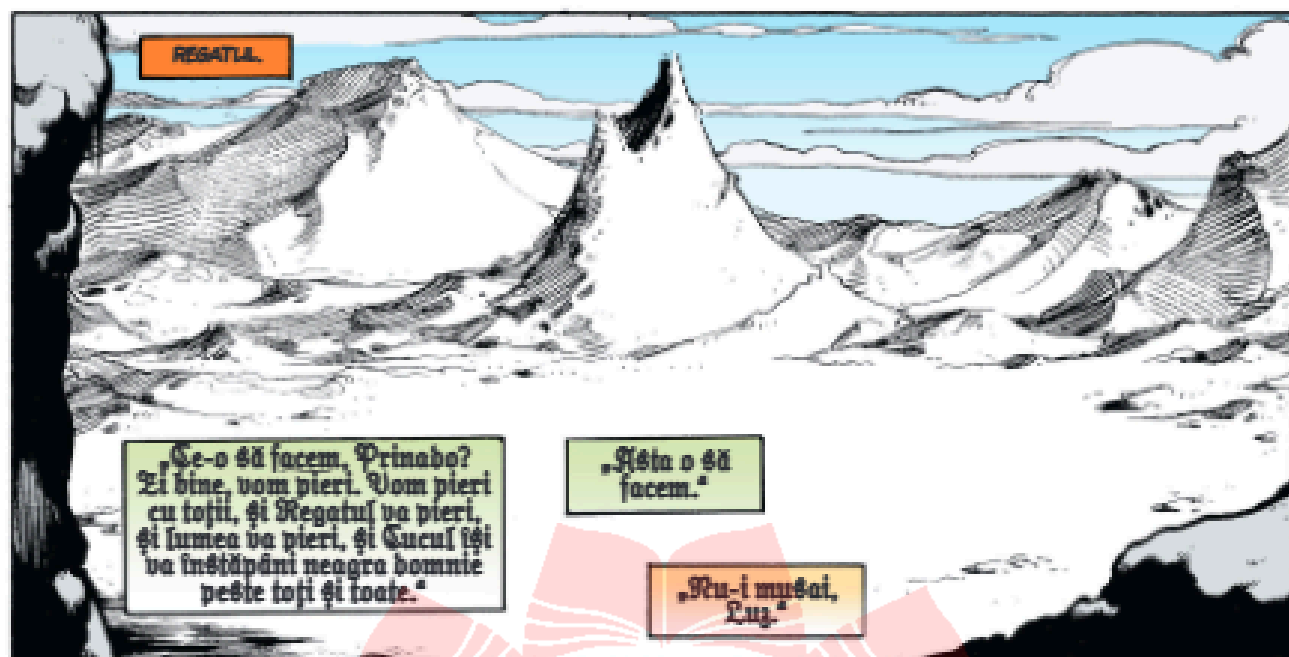

jocul de-a tine

capitolul unu

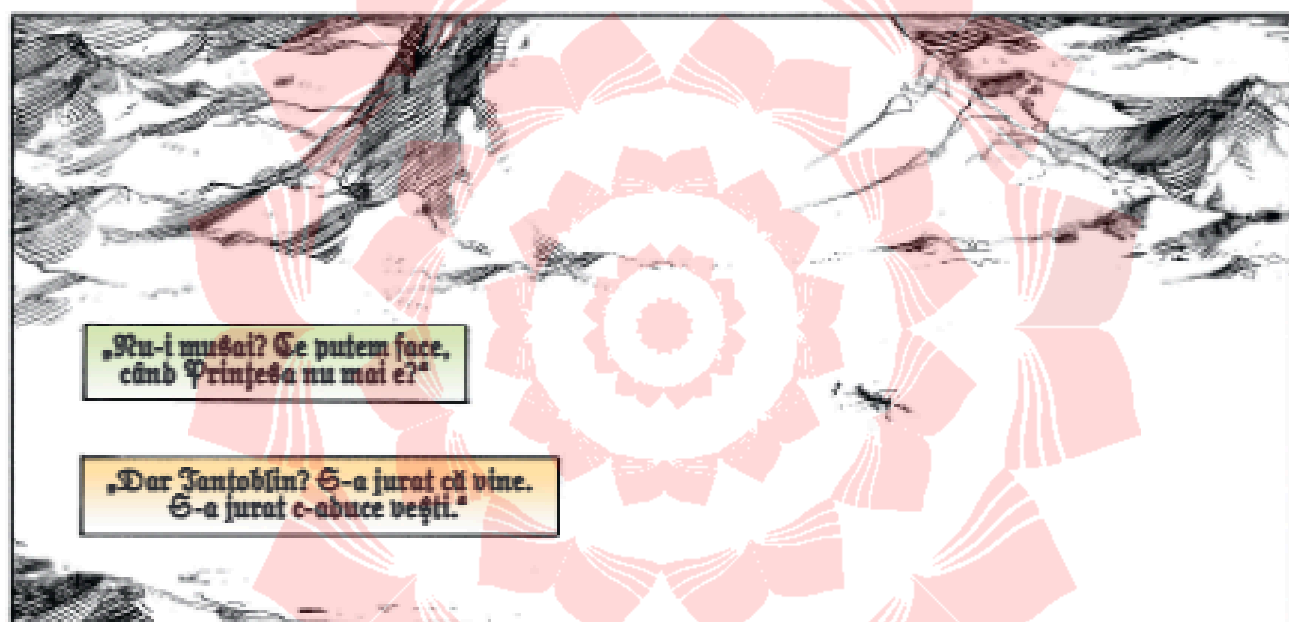

REGATUL

„Ce-o să facem, Prinabo?
Ei bine, vom pieri. Vom pieri
cu toții, și Regatul va pieri,
și lumea va pieri, și Cucul își
va întâmpina neagra domnie
peste toți și toate.”

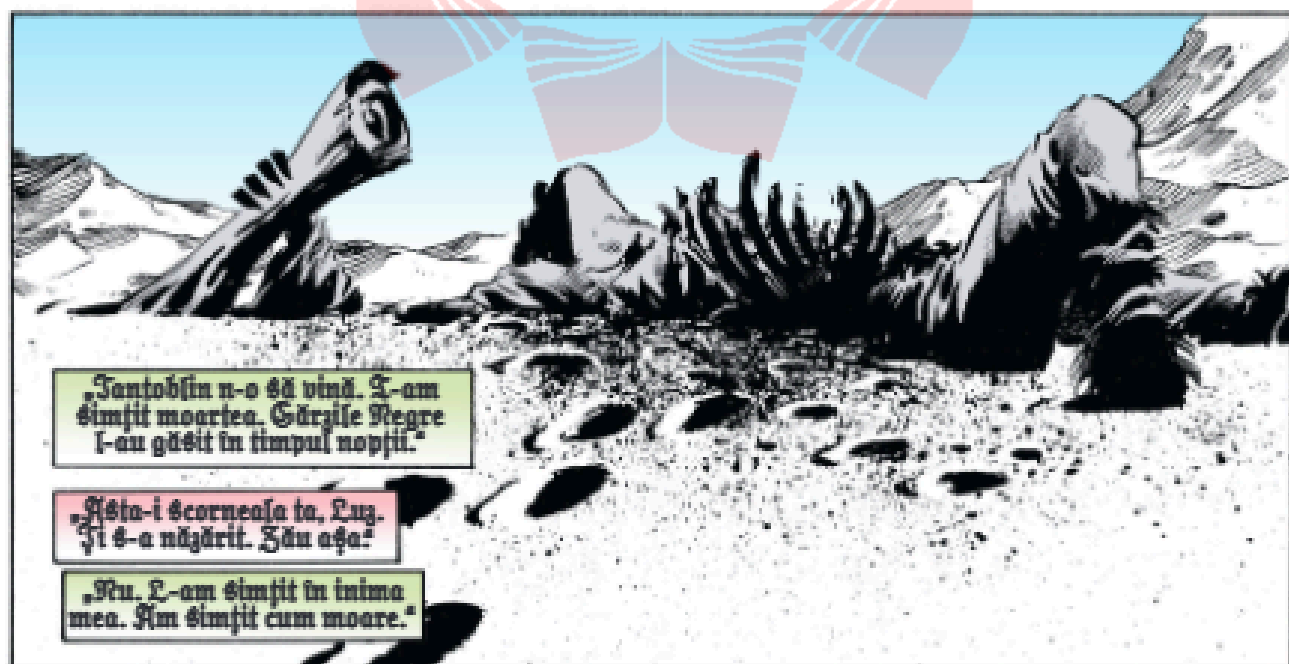
„Asta o să
facem.”

„Nu-i musai,
Luz.”

„Nu-i musai? Ce putem face,
când Prințesa nu mai e?”

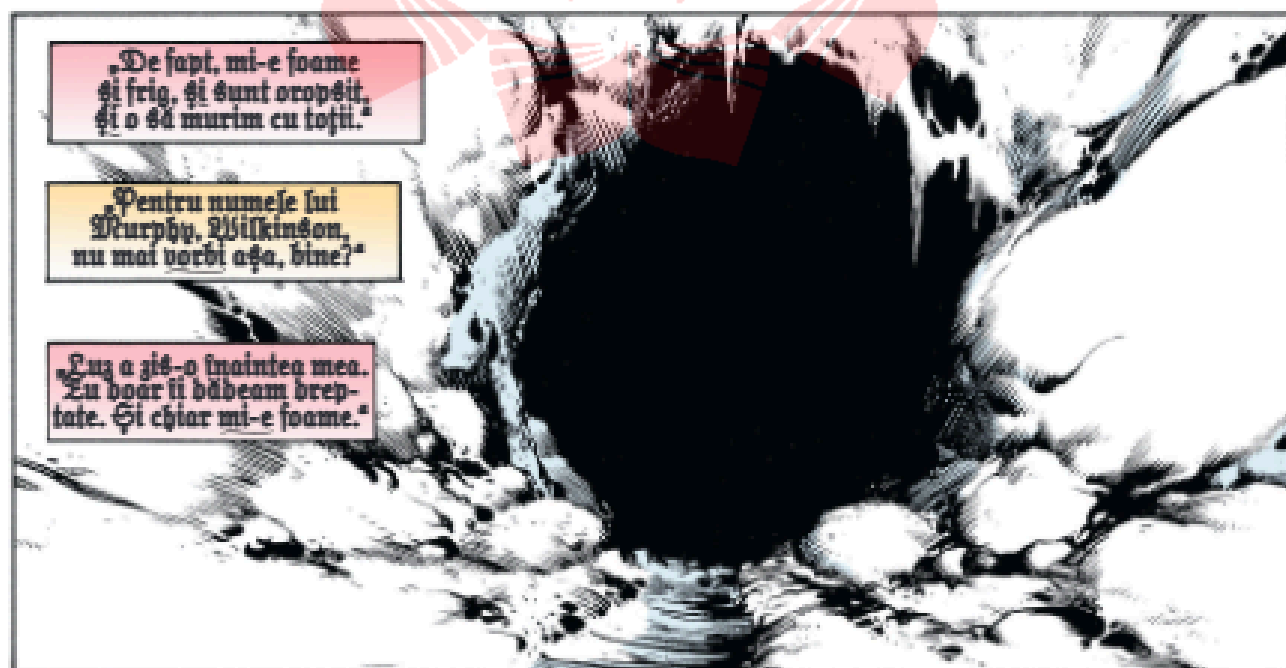
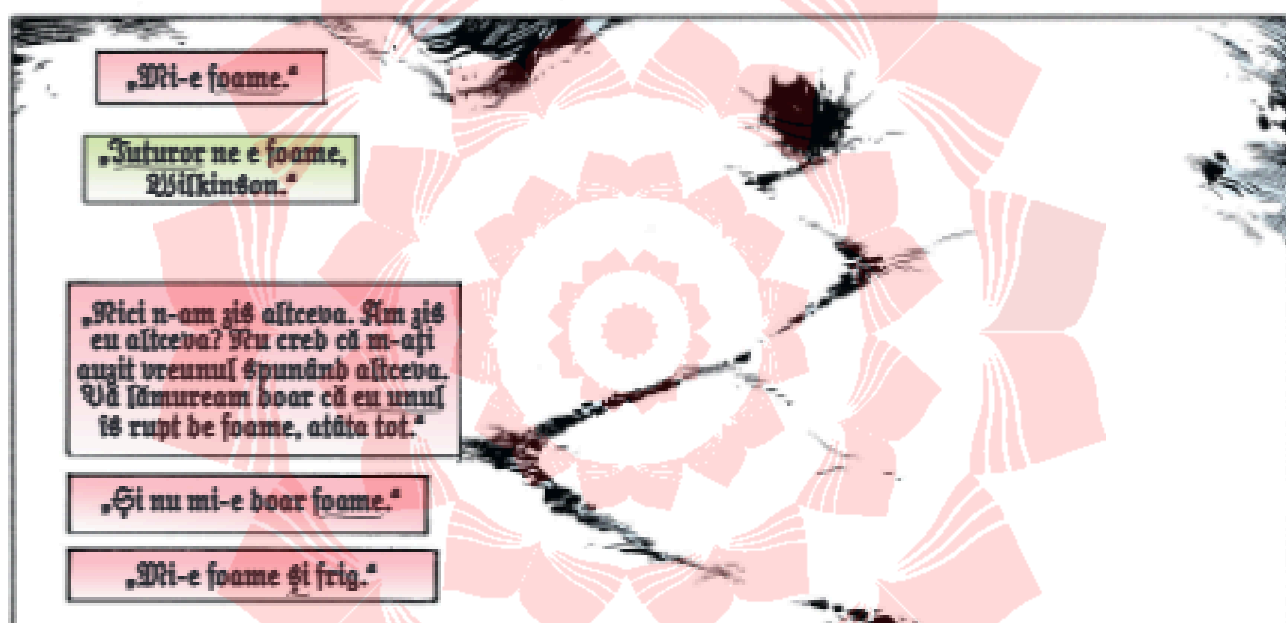
„Dar Janțoblin? S-a jurat că vine.
S-a jurat că aduce vești.”

„Janțoblin n-o să vină. I-am
simțit moartea. Sărțile Negre
l-au găsit în timpul nopții.”

„Asta-i scorneala ta, Luz.
Ți s-a năjărit. Știu așa?”

„Nu. I-am simțit în inima
mea. Am simțit cum moare.”

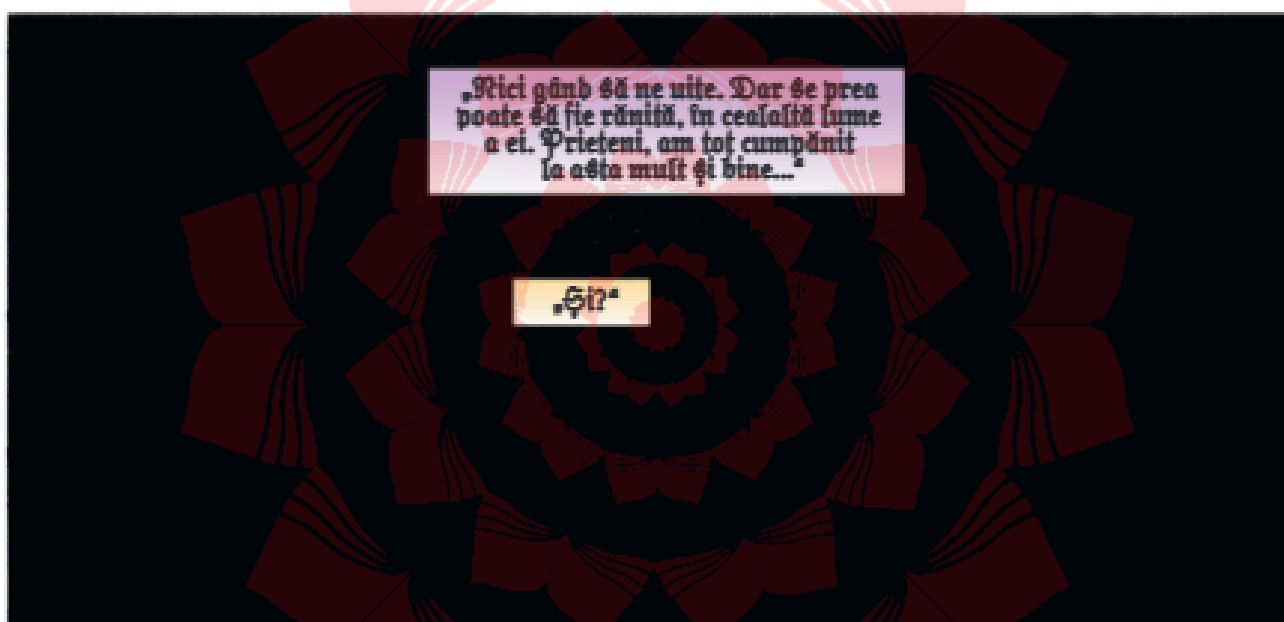

„Martin Zeceoașe. Nu
ți-am auzit glasul. Ce-ai de zis?”

„Zic că Ea nu ne-a părăsit.
Și am Hystrixul. Hierograma
n-a fost încă descifrată. Regatul
nu-i nici pe departe pierdut.”

„Eu zic că tre’ să fi murit.
Sau ne-o fi uitat.”

„Nici gând să ne uie. Dar se prea
poate să fie rănită, în cealaltă lume
a ei. Prieteni, am tot cămpănit
la asta must și bine...”

„Și?”

„Și aș spune că dacă ea nu
poate veni la noi, unul dintre
noi trebuie să se ducă la ea.”
„Trebuie s-o chemăm înapoi.”

„Cum?”

„Am Hystrixul.
Și s-o găsească.”

„Dar...”

„Trebuie s-o găsească, indiferent
în ce lume îndepărtată așteaptă.
Altfel, regatul se va pierde în frig
și întuneric, iar Cucul va domni
peste toți și toate.”

